

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MAYA BLAKE
Išsvajotoji Esmeralda

2019 spalį-gruodis

Knygute.lt

Maya Blake

**IŠSVAJOTOJI
ESMERALDA**

Romanas

Versta iš Maya Blake,
The Sultan Demands His Heir, 2017
© Maya Blake, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0539-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Esmė Skot prabudo, vos tik suvibravo telefonas ir aptemusį kambarį perskrodė melodija. Širdis pašėlusiai daužėsi, ji pakėlė galvą nuo pagalvės ir pažvelgė į šviečiantį ekraną.

Nieko neįprasto dirbant socialine darbuotoja sulaukti skambučio vidury nakties. Dėl globalinių bėdų ir itin griežtos tvarkos ji turėjo būti pasiekama dvidešimt keturias valandas per parą.

Bet ši kartą persmelkė nuojauta, kad skambutis nesusijęs su darbu. Ta pati nuojauta, kuri buvo priversta kliautis ir dėl ne itin kilnių tikslų būdama paauglė.

Tas gyvenimo etapas jau seniai praeityje.

Po ketvirto signalo Esmė, trokšdama, kad ranka nustotų drebėti, pakėlė ragelį.

- Klausau?

- Ar kalbuosi su Esmeralda Skot?

Esmeralda. Širdis suspurdėjo. Tėvas vienintelis ją vadino Esmeralda. Jo nematė ir su juo nekalbėjo aštuonerius metus.

- T-taip, - Esmė prisivertė atpalaiduoti žandikaulį.

- Džefrio Skoto dukra? - pasigirdo sodrus vyro balsas - mandagus, su vos girdimu akcentu. Griežtas ir arogantiškas, verčiantis stipriau suspausti telefoną.

Ne, tai nėra įprastas skambutis.

Nors dėmesį prikaustė grėsmingas balsas kitame laido gale, Esmė atsisėdo ir įjungė prie lovos pastatytą lempą.

- Taip. Kas skambina?

- Mano vardas Zaidas Al Amenas. Esu vyriausiasis Džaharo karalystės kaltintojas, - buvo girdėti pasididžiavimas. Ir nepalaužiamas ryžtas.

Esmei trūko oro, bet ji neleido blogai nuojautai užvaldyti minčių.

- Kuo galiu padėti? - paklausė balsu, kokį paprastai nutaisydavo norėdama nuraminti globotinius.

- Skambinu pranešti, kad jūsų tėvas suimtas, - akimirką tvyrojo šalta tyla. - Po dviejų dienų paskelbsime oficialius kaltinimus ir patrauksime jį baudžiamojon atsakomybėn.

Odą pervėrė tūkstančiai ledinių adatėlių, o skrandyje susisukęs kietas mazgas patvirtino, kad, nors prieš aštuonerius metus ji išsižadėjo Džefrio Skoto kaip tėvo, šis vyras vis dar dre-

bino jos pasaulį.

- Suprantu...

- Jis reikalavo, kad jo teisę į skambutį panaudotume susisiekdami su jumis, tačiau aki-vaizdu, kad jo turimas jūsų telefono numeris seniai nebegalioja.

Esmė girdėjo vos juntamą abejonę, bet dar nebuvo pasirengusi atskleisti, jog ji pasirūpi-no, kad būtent šiam konkrečiam asmeniui jos telefono numeris būtų neprieinamas.

- Kaip mane suradote? - pasiteiravo, nors galvoje sukosi tūkstančiai kitų klausimų. Nė vieno iš jų nenorėjo užduoti nepažįstamajam sodriu balsu.

- Mano policijos pajėgos vienos geriausių pa-saulyje, panele Skot, - pasigirdo išdidus atsa-kymas.

Mano?

Išgirdusi valdingą atsakymą, Esmė susirau-kė, bet ant liežuvio galo sukosi dar vienas klausimas. Kad ir kaip nenorėjo, privalėjo pa-klausti.

- Kuo jis kaltinamas?

- Sąrašas ilgas. Vos ne kas valandą tyrėjai randa vis naują priežastį laikyti jį kalėjime, - su kiekvienu žodžiu balsas darėsi vis atšiau-

resnis. – Bet didžiausias nusikaltimas – sukčiavimas.

– Tiesa, – Esmės širdis daužėsi į šonkaulius.

– Nenustebote išgirdusi naujieną, – šį kartą abejonė buvo didesnė ir nuvilnijo jos nugara.

– Anglijoje dabar vidurnaktis, pone Al Amėnai. Atleiskite, jei sunkiai suvokiu žinią, – Esmė perėmė ragelį į kitą ranką, ne tokią drėgną nuo prakaito.

– Žinau apie laiko skirtumą, panele Skot. Ir nors nesame įsipareigoję jūsų tėvui jus surasti, vis tiek pamaniau, kad norėsite žinoti apie įvykį...

– Kokį įvykį? – pertraukė Esmė.

– Kalėjime, kuriame laikomas jūsų tėvas, kilo susirėmimas...

– Ar jis sužeistas? – Esmę nuo minties, kad kas nors nutiko tėvui, supykino.

– Per medikų apžiūrą jam nustatytas lengvas sukrėtimas ir kelios mėlynės. Jau rytoj jį grąžins į kamerą.

– Tai jį vėl gali užpulti. Ar ką nors darote, kad jį apsaugotumėte? – beveik šaukdama Esmė nusimetė antklodę ir išsiropštė iš lovos. Laukdama atsakymo žingsniavo nuo vieno neišlojos lovos galo iki kito.

- Jūsų tėvas nusikaltėlis, panele Skot. Jis nenuspelnė ypatingo elgesio ir tokio nesulauks. Manykite, kad išvis pasisekė, jog jums paskambinau. Kaip minėjau, po dviejų dienų skelbsime nuosprendį. Tik nuo jūsų priklauso, ar dalyvausite. Labos nakties...

- Palaukite! Prašau, - pridūrė supratusi, kad vyras tebesiklauso. Esmė prisivertė galvoti racionaliai. Jei tai būtų vienas iš jaunųjų jos globotinių, kaip ji pasielgtų?

- Ar jis turi advokatą? Manau, jog turi teisę į jį?

Trumpa tyla leido suprasti, kad jos žodžiai įžeidė vyrą.

- Nesame atsilikusi šalis, panele Skot, nesvarbu, ką apie mus rašo laikraščiai visame pasaulyje. Jūsų tėvo banko sąskaitos įšaldytos, kaip paprastai būna sukčiavimo atveju, tačiau jam paskirtas valstybės advokatas.

Esmės širdis apsunko. Iš patirties žinojo, kad daugelis valstybės skiriamų advokatų turėdavo per didelį darbų krūvį. O kadangi jos tėvas neabejotinai kaltas, niekas per daug nesi-stengs dėl jo gerovės.

Nors iš pradžių Esmė norėjo kuo greičiau užbaigti pokalbį ir padėti ragelį, dabar tą jausmą

užgožė kaltė. Su tėvu nutraukė ryšius dėl svarbios priežasties. Pakeitė savo gyvenimą. Neturėtų jaustis kalta.

- Ar galiu su juo pasikalbėti?

- Gerai, - po kelių sekundžių tylos prabilo vyras. - Kai gydytojai jį išrašys iš ligoninės, suteiksiu galimybę jums paskambinti. Būkite pasiekama šeštą valandą ryto. Labos nakties, panele Skot.

Pokalbis nutrūko ir tvirtas balsas kitame laido gale nutilo.

Nemalonus pojūtis skrandyje, kurį sukėlė kimas, jaudinantis skambintojo balsas, išsisklaidė. Esmė padėjo telefoną ir atsisėdo ant lovos, vaizdas akyse liejosi, o rankos virpėjo. Kaip Zaidas Al Amenas pastebėjo, naujiena Esmės nė kiek nenustebino. Tiesą sakant, ji labiau nustebė, kad tam prireikė net aštuonerių metų.

Sunkiai iškvėpė, tikėdamasi, kad kaltė, pyktis ir skausmas atlėgs. Kai po dešimties minučių jai vis dar nepavyko suvaldyti emocijų, ji nupėdino prie staliuko miegamojo kampe.

Jau tikrai nebepavyks užmigti. Vienintelis būdas užkirsti kelią grįžtantiems prisiminimams - kibti į darbą. Darbą, kuris, ačiū Dievui,

leido galvoti apie kitų žmonių rūpesčius. Dirbdama ji prasiblaškydavo. Nuo pat pirmos dienos, kai prieš ketverius metus pradėjo eiti jaunesniosios socialinės darbuotojos pareigas, toks prasiblaškyimas buvo veiksmingiausias, nes duodavo teigiamų rezultatų. Kartais visai nepastebimų, bet dažniausiai labai reikšmingų. Šiaip ar taip, tai gana geras būdas išsivalyti sielą.

Paramos fondas *Paliesk pasaulį*, kuriame Esmė dirbo, glaudžiai bendradarbiavo su vietos organizacijomis, kurios socialiai remtiems žmonėms siūlydavo įvairią pagalbą: nuo įnikusių į narkotikus reabilitacijos iki apgyvendinimo naujuose namuose.

Bet susikaupti darbui, kai galvoje sukosi mintys apie tėvą ir ką tik išgirstas naujienas, buvo beveik neįmanoma. Esmė prisivertė užbaigti rekomendaciją vienišai keturių vaikų motinai, kad ši galėtų apsigyventi saugesniame rajone ir gauti antram savo vaikui nemokamus disleksijos tyrimus. Nusistatė priminimą, kad nepamirštų dar kartą peržiūrėti rekomendacijų, ir uždarė failą.

Paspaudė paieškos laukelį – gal ras naudingos informacijos. Nors tais neramiais laikais, kai ji dar bendravo su tėvu, jiedu dažnai kal-

bėdavosi apie Džaharo karalystę, šalies taip niekada ir neaplankė. Ji nebuvo įtraukta į sąrašą. Tuo metu daug geidžiamesni buvo prabangūs miestai Monakas ar Dubajus, spindintys ryškiomis šviesomis Niujorkas ar Las Vegasas.

Vos po kelių minučių Esmė suprato, kodėl tėvas taip domėjosi Džaharu. Nedidelė karalystė Persijos įlankoje ne ką mažiau garsi nei puikiai žinomos kaimyninės šalys.

Dėl protingo gausių naftos, brangakmenių ir laivybos išteklių naudojimo ji pelnė vienos brangiausių pasaulio karalysčių statusą. Šalies turtuoliai susikrovė neregėtus turtus, atsiskirdami nuo žemesnių klasių. Toks socialinis susiskaidymas nebuvo neįprastas, tačiau Džahare atskirtis buvo stulbinanti.

Neišvengiamai šalyje vykstantys politiniai ir ekonominiai neramumai išaugdavo į žiaurius judėjimus, kuriems slopinti tekdavo pasitelkti jėgą.

Esmė perspėjo save, kad nereikia tikėti viskuo, kas rašoma internete. Vis dėlto bauginančios istorijos apie Džaharo teisinę sistemą kėlė nerimą. Už menkiausius nusikaltimus skiriamos pačios griežčiausios bausmės sukeldavo dar didesnę pažeidėjų žiaurumą.

Jis to nusipelnė. Prisimink, kodėl nuo jo nusisukai?

Tik jų teisinė sistema atrodė gerokai atsilikusi. Beveik tamsieji viduramžiai. Tėvui tai ne į naudą.

Jis to nusipelnė. Prisimink, kodėl nuo jo nusisukai?

Esmė tvirtai sukando dantis ir ištiesino nugarą.

Ji pasitraukė. Ji pakeitė gyvenimą.

Prisiminimai suteikė stiprybės. Tada pasigirdo telefono melodija.

- Klausau, - ryžtingai nusiteikusi atsiliepė Esmė.

- Esmeralda? Ar tai tu?

Laisva ranka susigniaužė į kumštį. Išgirdusi pažįstamą balsą, Esmė užsimerkė.

- Taip, tėti, tai aš.

- Kai pasakė, kad jiems pavyko tave surasti, maniau, kad mane mausto, - vyras atsipalaiduodamas iškvėpė.

Esmė nieko neatsakė. Buvo per daug užsiėmusi suvaldyti jausmus, kurie visada sukildavo, vos tik kalba pasisukdavo apie tėvą.

- Mažute, ar tu vis dar čia? - paklausė Džefris Skotas.

- Aš čia, - išgirdusi švelnų kreipinį Esmė nežinojo, juoktis ar verkti.

- Gerai. Turbūt jau žinai, kas vyksta?

- Taip, - ji atsikrenkštė, tikėdamasi, kad mintys per tą laiką nurims. - Ar tau viskas gerai? Sakė, kad tave užpuolė.

- Užpuolimas - mažiausia bėda, - tėvas nusi juokė, tačiau balsas neskambėjo drąsiai kaip įprastai. - Ypač jei Didžiajam Vyriui pavyks įrodyti man mestus kaltinimus.

- Didžiajam Vyriui?

- Taip. Pačiam karališkajam kaltintojui.

- Atsiprašau, tėti, - Esmė susiraukė. - Nesu prantu, apie ką kalbi.

- Mane teis vyriausiasis teisėjas, Esmeralda. Jau atmetė galimybę paleisti už užstatą. Ir stengiasi paskubinti mano teismą.

Esmė prisiminė sodrų, valdingą balsą. Pritrūko oro. Ranka tvirčiau suspaudė ragelį.

- Bet juk turi advokatą?

- Jei žmogų, kuris mano bylą pavadinu bevil-tiška ir patarė man pripažinti kaltę, kad visiems sutaupyčiau laiko, vadini advokatu, tada taip, - nusišaipė tėvas.

- Ką? - nors ką tik skaitė apie Džaharo teisi-nę sistemą, Esmė vis tiek jautėsi priblokšta.

- Man tavęs reikia čia, Esmeralda.

Esmė visai nustojo kvėpuoti. Įstrigo ir vidinis balsas, rékiantis: *Ne*.

Mintyse kurdama scenarijus, kaip kalbėsis su tėvu, nepagalvojo apie tai, kad jis gali iš jos ko nors norėti. Labiausiai tikėtini pinigai, nes jo sąskaitos įšaldytos. Ji netgi suskaičiavo mintyse santaupas ir pasiruošė su jomis išsiskirti.

Tačiau jis prašė...

- Šiek tiek patyrinėjau. Čia teismuose jie labai vertina liudininkų parodymus, - skubėdamas tęsė tėvas. - Įrašiau tave kaip savo liudytoją.

Nugara nuvilnijo *deja vu* jausmas. Ar ne taip visada prasidėdavo? Tėvas nekaltai paprašydavo pagalbos, o kaltė priversdavo ją sutikti?

- Tėti, nemanau... - Esmė įsitempė prisiminti paskutinį tėvo nusikaltimą.

- Didelis skirtumas, ar mirti kalėjime, ar vieną dieną grįžti namo. Ar prieštarausi?

Esmė suspaudė lūpas. Nieko neatsakė.

- Advokato nuomone, Budelis sieks uždaryti mane iki gyvos galvos be teisės prašyti sušvelninti bausmę.

- Tėti... - Esmės širdis suvirpėjo....